

COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

Derde zondag van de advent

Jesaja 61, 1-2a.10-11 • Eerste Brief aan de Tessalonicenzen 5, 16-24 • Johannes 1, 6-8.19-28

Een lege kribbe

VANDAAG is het midadvent, gaudetezondag, naar de woorden van het oude intredelied: „Wees blij.” Slechts tweemaal per jaar draagt de voorganger een roze stoel. Als die nog in de kast in de sacristie zit, tenminste. Dat gebeurt vandaag en op de zondag, die *laetare* heet, „wees vreugdevol”, in het midden van de veertigdagentijd. Tweemaal even ontspannen in een voorbereidingstijd, op Kerstmis en op Pasen. Je zou ze glimlachzondagen kunnen noemen.

Tegelijk worden we met onze neus op de koude werkelijkheid gedrukt: vandaag is het de zondag van Welzijnszorg. Drie gedachten om deze week mee te dragen.

De waterlelie in mijn vijvertje is weg. De bloemen zijn al lang gesloten. Nu zijn ook de bladeren weg. De waterlelie heeft zich teruggetrokken op de bodem. Tot er weer meer licht komt en een beetje meer warmte. Advent is worteltijd, bodemtijd. Zich terugtrekken in de wortels van het leven en zich afvragen: wat is nu eigenlijk het allermeest belangrijk? Waar zitten mijn wortels? Wat is rommel en bijkomstigheid? En verlangen, diep verlangen, rijpen en herbronnen tot het weer licht wordt aan de overzijde van de zes donkere weken, die we nu in onze streken zijn ingegaan.

Toen ik kind was en lid van de KSA, liep er nog een spoor en een plaatselijke trein dwars door het bos van Ryckvelde, van Brugge tot Maldegem. Vandaag is het een unieke biotoop, een wandelpad. We speelden toen indiaantje. We legden ons oor op de sporen. En we hoorden aan het trillen, van kilometers ver, de trein naderen. Luisteren naar heel kleine trillingen van iets nieuws dat komt, dat aankomt. Zou dit ook advent kunnen zijn: luisteren naar het verstilde geluid dat iets nieuws aankondigt? De geboorte van een kindje in een kribbe in een grot tussen herders in Betlehem, zolang geleden. En nu ook weer, straks...

Advent is een adventskrans, en maar één kaars aansteken, elke week. Niet alle kaarsen tegelijk. Kunnen, durven, willen wachten. Advent is een kribbe klaarzetten. Een lege kribbe. Niet meteen Jozef en Maria en alle schapen erin en erbij. Leegte laten: niet-ontstoken kaarsen, een open stal zonder figuren. De leegte doet verlangen. Ooit las ik ergens een heel mooie zin: *le vide n'est pas rien, il est germe d'espérance*. De leegte is niet niets, ze is hoop en verwachting. Of als je het niet kunt laten, de beeldjes op een afstand zetten en ze elke dag een beetje dichterblijngen. Leren wachten en stilaan groeien. Hoop.

Maar advent is vooral zelf kribbe worden. Een kribbe met stro waarop mensen weer geboren kunnen worden. Een kribbe is een voederbak. Eten zijn, voedsel voor arme mensen, voor marginale herders-zonder-papieren, voor de os en de ezel. In de taal van Jezus betekent 'ossen en ezels' *sjorrimchamorim*. We kennen het woord in het Nederlands: schorremorrie, gepeupel, arm volk...

„Armoede schaadt de gezondheid”, zegt Welzijnszorg in deze adventstijd. In België leven mensen met een lage scholing – en dus een veel lager loon – gemiddeld vijf jaar korter dan hooggeschoolden en ze zijn gemiddeld vijftien jaar minder lang gezond. Steeds moeten vechten om rond te komen, maakt mensen depressief en angstig. Als ze al werk hebben, zijn de werkomstandigheden vaak ongezond. België telde vorig jaar ongeveer een miljoen mensen die niet naar de dokter gingen (en nog minder naar de apotheek), omdat ze het remgeld niet konden betalen. Vijftien procent van de Belgische bevolking verdient niet meer dan het leefloon (het absolute minimum om rond te komen). Schulden stapelen zich op. Ze zijn bang omslagen met facturen open te scheuren. Laten die dus liggen. Tot er een nieuwe factuur komt met een boete erbij. Een helse cirkel. „Maar kunnen ze dan niet meer voorzienig zijn?” Neen, precies *dat* is armoede: wie vecht om te overleven, dag na dag, kan niet kijken naar overmorgen. En als je dan nog al je moed kwijt bent, komt er van voorzien helemaal niets meer in huis.

In alle kerken wordt vandaag een collecte gehouden voor Welzijnszorg. Het geld wordt heel goed besteed om 'kribben' te bouwen. Echte kerstkribben.

KRIS DEPOORTERE

DERDE ZONDAG VAN DE ADVENT
14 december 2008

Eerste lezing *Jesaja 61, 1-2a.10-11*

De geest van de Heer God rust op mij; Hij heeft mij gezalfd om aan de armen de Blijde Boodschap te brengen. Hij heeft mij gezonden om te genezen allen wier hart gebroken is, om de gevangenen vrijlating te melden, aan wie opgesloten zijn vrijheid; om aan te kondigen het genadejaar van de Heer.

Ik wil jubelen en juichen in de Heer, mijn ziel wil zich verheugen in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met het kleed des heils en mij de mantel der gerechtigheid omgehangen, als een bruidegom die zich het hoofd feestelijk omhult, of als een bruid die zich met haar sieraden tooit. Want zoals de aarde haar vruchten voortbrengt en zoals een tuin het zaad laat rijpen, zo laat de Heer de gerechtigheid ontluiken en zijn glorie voor het oog van de volken.

Tweede lezing *Eerste Brief aan de Tessalonicenzen 5, 16-24*

Broeders en zusters,

Weest altijd blij. Bidt zonder ophouden. Dankt God voor alles. Dit is het wat God van u verlangt in Christus Jezus. Blust de Geest niet uit: kleineert de profetische gaven niet, keurt alles, behoudt het goede. Houdt u verre van alle soort kwaad.

De God van de vrede, Hij moge u heiligen, geheel en al. Heel uw wezen: geest, ziel en lichaam, moge ongerept bewaard zijn bij de komst van onze Heer Jezus Christus. Die u roept is getrouw: Hij zal zijn woord gestand doen.

Evangelie *Johannes 1, 6-8.19-28*

Er trad een mens op, een gezondene van God; zijn naam was Johannes. Deze kwam tot getuigenis, om te getuigen van het Licht opdat allen door hem tot geloof zouden komen. Niet hij was het Licht, maar hij moest getuigen van het Licht.

Dit dan is het getuigenis van Johannes, toen de joden uit Jeruzalem priesters en levieten naar hem toezonden om hem te vragen: „Wie zijt gij?”

Daarop verklaarde hij zonder enig voorbehoud en met grote stelligheid: „Ik ben de Messias niet.”

Zij vroegen hem: „Wat dan? Zijt gij Elia?”

Hij zei: „Dat ben ik niet.”

„Zijt gij de profeet?”

Hij antwoordde: „Neen.”

Toen zeiden zij hem: „Wie zijt gij dan? Wij moeten toch een antwoord geven aan degenen die ons gestuurd hebben. Wat zegt gij over uzelf?”

Hij sprak: „Ik ben, zoals de profeet Jesaja het uitdrukt, de stem van iemand die roept in de woestijn: maakt de weg recht voor de Heer!”

De afgezanten waren uit de kring van de Farizeeën. Zij vroegen hem: „Wat doopt gij dan, als gij de Messias niet zijt, noch Elia, noch de profeet?”

Johannes antwoordde hun: „Ik doop met water, maar onder u staat Hij die gij niet kent, Hij die na mijn komt; ik ben niet waardig de riem van zijn sandalen los te maken.”

Dit gebeurde te Betanië, aan de overkant van de Jordaan, waar Johannes aan het dopen was.